

Røgsignaler fra Ungdomsbiennalen: skal kunsten sprænges i luften?

Af Henning O'Strik medarbejder, B.T.

Hvor går kunsten hen, når den går herfra? Spørgsmålet er umuligt, men svaret endnu mere umuligt, hvis nogen håber at finde det på den 9. Ungdomsbiennale, der netop er åbnet i Paris.

123 kunstnere fra 4 verdenshjørner viser, hvad de

lægge i dét.

Ung i forbindelse med Ungdomsbiennalen betyder, at man er under 35 år, og der burde så måske være folk imellem, som for længst er gået gennem billedmuren. Dog er alle meget lidt kendte — eller slet ikke. (Eneste danske deltager er Troels Wörsel, 25, med bopæl i München. Han er én af fem eller seks, man kan og bør tage alvorligt, og jeg fastslår på dette papir, at vi vil se meget brugeligt fra denne maler i fremtiden). Der-

syede klokker, bjælder og fyrværkeri, som afbrændes pr. så og så mange løbende meter, er vi på afveje. Kunsten er slut, og vi er i narreverdenen.

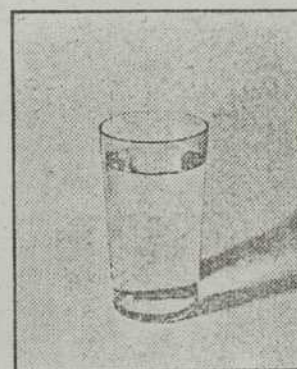
Når en kunstner får tildelt et stort rum og deri udstiller sit værk: et tandglas med vand, som han hævder er et egetræ, så er den gal.

Når en kunstner i en hel sal midt på gulvet lægger en lille halmmatte og til et derpå anbragt træbræt med én udhuling med korn og én udhuling med vand

funktion. Små, store og nogle betegnet som selvportrætter. Andre kunstnere har omvendt kastet sig dybt ind i mysticismen: her kan vi finde en herre med udslået hår og sandaler i et sort telt, siddende ubevægelig. Dog: skulle nogen være interesseret i at undersøge sagen, kan en vis hjertevirksomhed spores gennem sporadisk vejtrækning, mens der nok er tale om hjerne-død. I et andet sort telt er opstillet klassiske testikel-knuser og fodbetjente musikinstrumenter, mens en lagenstump på gulvet oplyses af et tændt stearinlys i hvert hjørne.

Kunstens idé

Det »audio-visuelle« har holdt sit indtog, og flere herrer og damer er ankommet fra det ydre rum for i mørklagte huller i væggen at vise sælsomme billeder på små skærme, ét sted ledsaget af netop dét høje skrig, man som tilskuere havde lyst til at udstøde her i Dantes for-kammer.

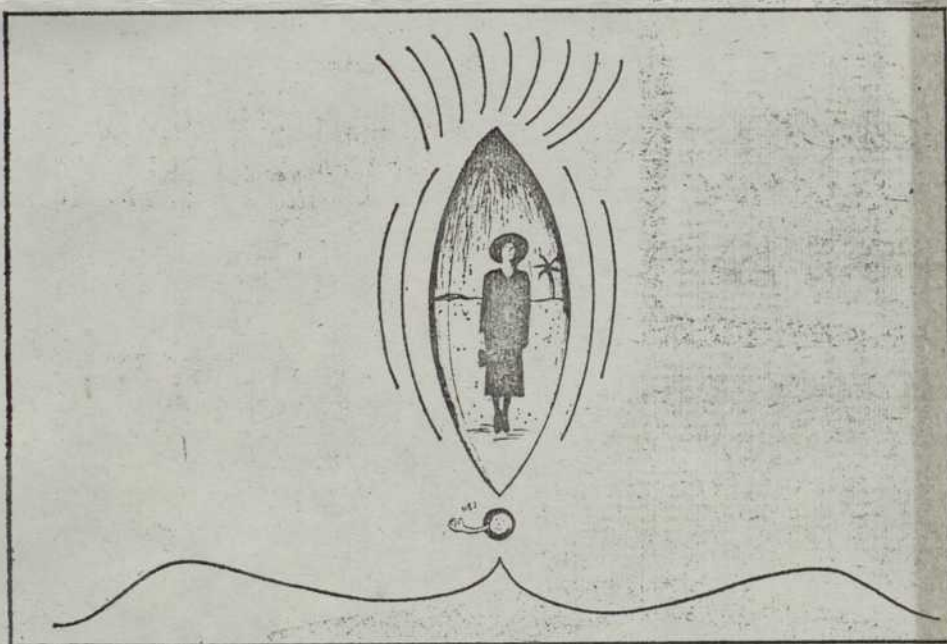
Er kunsten død? Myrdet af anarkister, sprængt i luften af nihilister, »junktet« ihjel af »fixere«, tryllet væk for altid af orientallister? Gu' er den ej. Men »kunsten« anvendes her bevidst som våben på linie med narko, vold og vildførelse med det klare sigte at skubbe »det etablerede« i kloakken. På denne måde er Ungdomsbiennalen et overdådigt røgsignal og en politisk happening, som kunne være farlig, hvis der ikke var hægtet et »pseudo« foran som trætrangerlokomotiv.

»Et egetræ« — udstillet af den irske kunstner Michael Craig-Martin

Kunsten skal altid være i opposition, det ligger i dens væsen, det er dens mening. Det er dens idé at være revolutionær. Det gælder ikke eftersnak, men fremsyn og fremfart.

Og det er præcis dette, biennalen ikke giver nogen antydning af. Det er næsten umuligt at skimte noget brugeligt. Under ét tag er sjældent oplevet så megen sektierisme, så megen negativisme og destruktivitet. Så megen tågesnak og selvoptagethed. Så megen rodløshed og rådvildhed. På den måde er det virkelig et skrig fra et mørkt rum.

Den dag, man har ondt af kunstnerne, og kunsten ikke har et brugeligt budskab til menneskene, er den død. Tricolorerne på flagstængerne uden for museet kunne passende forsynes med sørgesflor.

Den svenske kunstner Marie-Louise de Geer Bergenstrahles selvportræt

mener med KUNST i dag og dermed grundlaget for i morgen. 25 af dem er piger, og udstillingskomiteen lægger megen vægt på dette forhold, men skjuler samtidig ikke, at næppe 20 pct. af kunstnerne i verden udenfor Musée d'Art Moderne på Av. du Président-Wilson, hvor det foregår, også dér er kvinder. Kunsten — som kokkefaget — domineres stadig af mænd, hvad man så vil

næst sagt: den overvældende del af udstillerne vil forsvinde ud i det store mørke, hvorfra de ad uransagelige veje banede sig vej til denne parisiske kunstmodemesse.

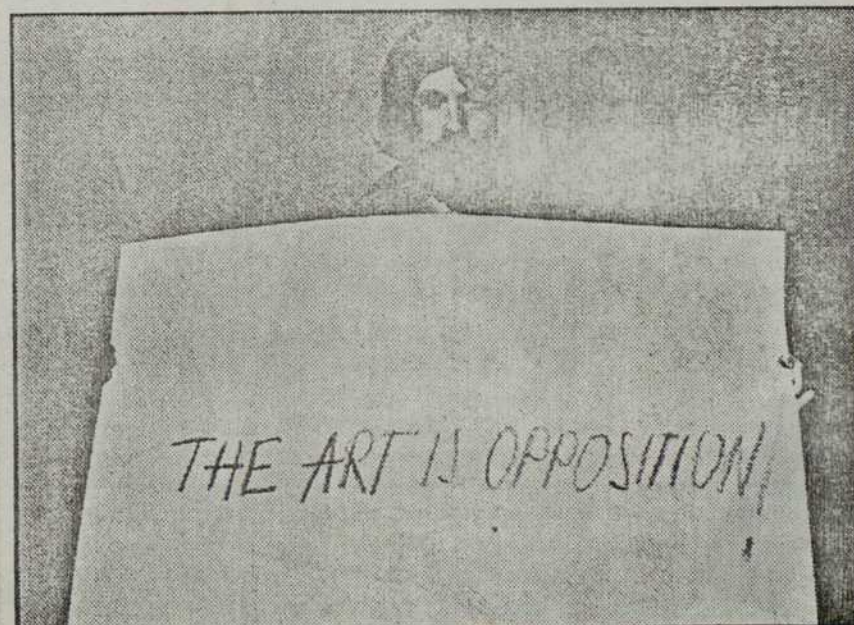
Narreverden

Lad os springe ud i det. Når »kunsten« kræver, at udoøveren for at gøre opmærksom på den og sig anvender klovntøj med på-

lænker en levende hønse, så er den gal. Og det bliver ikke mere kunst af at gentage scenen i 11 fotografier ophængt på væggen eller fremvisningen af et henslængt, sølvbronceret hundeskelet langs panelet.

Sex og mysticisme

Det vrirler med peniser og vaginaer, solo eller i flertal, passive eller i

Denne ungarske herre udstiller sig selv som kunstværk — i opposition